מטלת מנחה (ממ"ן) 14

הקורס: 20465 - מעבדה בתכנות מערכות

חומר הלימוד למטלה: פרויקט גמר

מספר השאלות: 1 | משקל המטלה: 31 נקודות

סמסטר: 2016ב' | מועד אחרון להגשה: 7.8.2016

קיימות שתי חלופות להגשת מטלות:

- שליחת מטלות באמצעות מערכת המטלות המקוונת באתר הבית של הקורס
- שליחת מטלות באמצעות דואר אלקטרוני - באישור המנחה בלבד

הסבר מפורט ב"נוהל הגשת מטלות מנחה"

אחת המטרות העיקריות של הקורס "20465 - מעבדה בתכנות מערכות " היא לאפשר, ללומדים בקורס, להתנסות בכתיבת פרויקט תוכנה גדול, אשר יחקה את פעולתה של אחת מתוכניות המערכת השכיחות.

עליך לכתוב תוכנת אסמבלר, לשפת אסמבלי שתוגדר בהמשך. הפרויקט ייכתב בשפת C. אין להוסיף ספריות חיצוניות: ניתן להשתמש רק בספריות, מתוך הספריה הסטנדרטית.

עליך להגיש:

1. קבצי המקור של התוכנית שכתבת (קבצים בעלי סיומת c.או h.).
2. קבצי הרצה.
3. הגדרת סביבת העבודה (MAKEFILE). יש לקמפל עם הדגלים: -Wall –ansi –pedantic ולנפות את כל ההערות שמוציא הקומפיילר, כך שהתכנית תתקמפל ללא הערות.
4. דוגמאות של קבצי קלט, וקבצי הפלט שנוצרו על ידי הפעלת האסמבלר על קבצי קלט אלה.
5. דוגמאות של הפעלת האסמבלר על קבצי קלט המכילים מגוון של שגיאות אסמבלי (ולכן לא נוצרים קבצי פלט). יש לצרף את תדפיסי המסך המראים את הודעות השגיאה שמוציא האסמבלר.

בשל גודל הפרויקט, עליך לחלק את התוכנית למספר קבצי מקור. יש להקפיד שהקוד הנמצא בתוכניות המקור יעמוד בקריטריונים של בהירות, קריאות וכתיבה נכונה.

נזכיר מספר היבטים חשובים:

1. הפשטה של מבני הנתונים: רצוי (במידת האפשר) להפריד בין הגישה למבני הנתונים לבין המימוש של מבנה הנתונים. כך, למשל, בעת כתיבת שגרות לטיפול במחסנית, אין זה מעניינם של המשתמשים בשגרות אלה, אם המחסנית ממומשת באמצעות מערך או באמצעות רשימה מקושרת.

2. קריאות הקוד: רצוי להצהיר על הקבועים הרלוונטים בנפרד, תוך שימוש בפקודת #define, ולהימנע מ"מספרי קסם", שמשמעותם נהירה לך בלבד.

3. תיעוד: יש להכניס בקבצי המקור תיעוד תמציתי וברור, שיסביר תפקידה של כל פונקציה ופונקציה. כמו כן יש להסביר את תפקידם של משתנים חשובים.

הערה: תוכנית "עובדת", דהיינו תוכנית שמבצעת את הדרוש ממנה, אינה ערובה לציון גבוה. כדי לקבל ציון גבוה על התכנית לעמוד בקריטריונים לעיל, אשר משקלם המשותף מגיע עד לכ-40% ממשקל הפרויקט.

הפרויקט כולל כתיבה של תוכנית אסמבלר עבור שפת אסמבלי, שהוגדרה במיוחד עבור פרויקט זה. מותר לעבוד בזוגות. אין לעבוד בצוות גדול יותר משניים. **פרויקטים שיוגשו בשלישיות או יותר לא יבדקו**. חובה ששני סטודנטים, הבוחרים להגיש יחד את הפרויקט, יהיו **שייכים לאותה קבוצה**.

מומלץ לקרוא את הגדרת הפרויקט פעם ראשונה ברצף, לקבלת תמונה כללית לגבי הנדרש, ורק לאחר מכן לקרוא בשנית, בצורה מעמיקה יותר.

רקע כללי

כידוע, קיימות שפות תכנות רבות, ומספר גדול של תוכניות, הכתובות בשפות שונות, עשויות לרוץ באותו מחשב עצמו. כיצד "מכיר" המחשב כל כך הרבה שפות? התשובה פשוטה: המחשב מכיר למעשה שפה אחת בלבד: הוראות ונתונים הכתובים בקוד בינארי. קוד זה מאוחסן בגוש בזיכרון, ונראה כמו רצף של ספרות בינאריות. יחידת העיבוד המרכזית - היע"מ (CPU) - יודעת לפרק את הרצף הזה לקטעים קטנים בעלי משמעות: הוראות, מענים ונתונים. אופן הפירוק נקבע, באופן חד משמעי, על ידי המיקרו קוד של המעבד.

למעשה, זיכרון המחשב כולו הוא אוסף של סיביות, שנוהגים לראותן כמקובצות ליחידות בעלות אורך קבוע, הנקראות בתים. כאשר נמצאת בזיכרון תוכנית משתמש, לא ניתן להבחין, בעין שאינה מיומנת, בהבדל פיסי כלשהו , בין אותו חלק בזיכרון, שבו נמצאת התכנית, לבין שאר הזיכרון.

יחידת העיבוד המרכזית (היע"מ) יכולה לבצע מספר מסוים של הוראות פשוטות, ולשם כך היא משתמשת בכמה אוגרים (registers) הקיימים בה. דוגמאות: העברת מספר מתא בזיכרון לאוגר ביע"מ או בחזרה, הוספת 1 למספר הנמצא באוגר, בדיקה האם מספר המאוחסן באוגר שווה לאפס. הוראות פשוטות אלה ושילובים שלהן הן ההוראות המרכיבות את תוכנית המשתמש כפי שהיא נמצאת בזיכרון. כל תוכנית מקור (התוכנית כפי שנכתבה בידי המתכנת), תועבר בסופו של דבר באמצעות תוכנה מיוחדת לצורה סופית זו.

נסביר כיצד מתבצע קוד זה: כל הוראה בקוד יכולה להתייחס לנתון הנמצא בהוראה עצמה, לאוגר או למען בזיכרון. היע"מ מפרקת כל שורת קוד להוראה ולאופרנדים שלה, ומבצעת את ההוראה. אוגר מיוחד בתוך היע"מ מצביע תמיד על ההוראה הבאה לביצוע (program counter). כאשר מגיעה היע"מ להוראת עצירה, היא מחזירה את הפיקוד לתוכנית שהפעילה אותה או למערכת ההפעלה.

לכל שפת תכנות יש, כידוע, מהדר (compiler) , או מפרש (interpreter), המתרגם תוכניות מקור לשפת מכונה. אם תוכנית מקור נכתבה בשפת אסמבלי, נקראת התוכנית המתרגמת בשם אסמבלר. בפרויקט זה עליך לכתוב אסמבלר. לשם כך נעקוב אחרי גלגולה של תוכנית שנכתבה בשפת אסמבלי, שנגדיר במיוחד עבור פרויקט זה, עד לשליחתה לתוכנת הקישור והטעינה (linker/loader).

לתשומת לבך: בהסברים הכלליים על אופן עבודת תוכנת האסמבלר, יש התייחסות גם לעבודת תוכנת הקישור (linker) ותוכנת הטעינה (loader). התייחסויות אילו הובאו על מנת לאפשר לכם להבין את המשך תהליך העיבוד של הפלט של תוכנת האסמבלר. אין לטעות: עליך לכתוב את תוכנת האסמבלר בלבד, **אין** צורך לכתוב גם את תוכנת הקישור והטעינה!!!

תחילה נגדיר את שפת האסמבלי ואת המחשב הדמיוני, שהגדרנו עבור פרויקט זה.

"חומרה":

המחשב בפרויקט מורכב מיע"מ (יחידת עיבוד מרכזית), אוגרים וזיכרון RAM, כאשר חלק מהזיכרון משמש גם כמחסנית (stack). גודלה של מלת זיכרון במחשב הוא 15 סיביות.
האריתמטיקה נעשית בשיטת המשלים ל -2(2's complement). מחשב זה מטפל רק במספרים שלמים חיוביים ושליליים, אין טיפול במספרים ממשיים.

אוגרים:

למחשב 8 אוגרים כלליים (r0,r1,r2,r3,r4,r5,r6,r7).
מונה תוכנית (PC – program counter),
מצביע המחסנית של זמן ריצה (SP – stack pointer) ,
ואוגר סטטוס (PSW - program status word) בעל שני דגלים: דגל נשא (Carry) ודגל אפס (Zero).
גודלו של כל אוגר הוא 15 סיביות.

עבור ה-PSW הסיביות הראשונות הן C ו-Z, כלומר בתחביר של שפת C :

C = (PSW & 01)
Z = (PSW & 02)

גודל הזיכרון הוא 1000 תאים, וכל תא הוא בגודל של 15 סיביות.

קידוד של תווים (characters) נעשה בקוד ascii.

אפיון מבנה הוראת מכונה:

כל הוראת מכונה מקודדת למספר מילות זיכרון, החל מ- תא אחד ועד למקסימום של 3 תאי זיכרון, הכל בהתאם לשיטות המיעון בהן נעשה שימוש. בכל סוגי ההוראות, המבנה של המילה הראשונה זהה. מבנה המילה הראשונה בהוראה הוא כדלהלן:

14 13 12	11 10	9 8 7 6	5 4	3 2	1 0
לא בשימוש (תמיד יהיו 101)	group	opcode	מיעון אופרנד מקור	מיעון אופרנד יעד	E,R,A

קידוד ההוראות ייעשה לבסיס "8 מיוחד". בסיס "8 מיוחד" מוגדר כך : !@#$%^&*
! שקול ל- 0, @ שקול ל-1, וכן הלאה עד * השקול ל-7
סיביות 6-9 מהוות את קוד ההוראה (opcode). בשפה שלנו יש 16 קודי הוראה והם:

הקוד בבסיס דצימלי (10)	פעולה
0	mov
1	cmp
2	add
3	sub
4	not
5	clr
6	lea
7	inc
8	dec
9	jmp
10	bne

11	red
12	prn
13	jsr
14	rts
15	stop

ההוראות נכתבות תמיד באותיות קטנות. פרוט משמעות ההוראות יבוא בהמשך.

סיביות 0-1 (A,R,E)

סיביות אלה מראות את סוג הקידוד, האם הוא מוחלט (Absolute) , חיצוני (External) או מצריך מיקום מחדש (Relocatable)
ערך של 00 משמעו שהקידוד הוא מוחלט.
ערך של 01 משמעו שהקידוד הוא חיצוני.
ערך של 10 משמעו שהקידוד מצריך מיקום מחדש.
סיביות אלה מתווספות רק לקידודים של הוראות, והן מתווספות גם למילים הנוספות שיש לקידודים אלה.

סיביות 2-3 מקודדות את מספרה של שיטת המיעון של אופרנד היעד (destination operand).

סיביות 4-5מקודדות את מספרה של שיטת המיעון של אופרנד המקור (source operand) .

בשפה שלנו קיימות ארבע שיטות מיעון, שמספרן הוא בין 0 ל- 3.

השימוש בשיטות מיעון מצריך קידוד של מילות-מידע נוספות. אם שיטת המיעון של רק אחד משני האופרנדים, דורשת מילות מידע נוספות, אזי מילות המידע הנוספות מתייחסות לאופרנד זה. אך אם שיטות המיעון של שני האופרנדים דורשות מילות-מידע נוספות, אזי מילות-המידע הנוספות הראשונות מתייחסות לאופרנד המקור (source operand)ומילות-המידע הנוספות האחרונות מתייחסות לאופרנד היעד (destination operand).
גם למילות-המידע הנוספות יהיו זוג סיביות בצד ימין, המציינות את השדה A,R,E

סיביות 6-9 מהוות את קוד ההוראה כפי שהוסבר קודם.

סיביות 10-11 (group)

סיביות אלו מסמלות את סוג ההוראה המקודדת. בשפה קיימות הוראות ללא אופרנדים, הוראות עם אופרנד יחיד, והוראות עם 2 אופרנדים.
ערכי סיביות אלה יהיו 00 עבור קידוד הוראה ללא אופרנדים. 01 עבור קידוד הוראה עם אופרנד יחיד, ו- 10 עבור קידוד הוראה עם 2 אופרנדים.

סיבית 12-14 –לא בשימוש וערכן תמיד יהיה 101

ארבע שיטות המיעון הקיימות במכונה שלנו הן :

ערך	שיטת מיעון	**תוכן המילה נוספת**	אופן הכתיבה	דוגמא
0	מיעון מידי	המילה הנוספת מכילה את האופרנד עצמו, כאשר הוא מיוצג ב- 13 סיביות אליהם מתווספות זוג סיביות של שדה A,R,E	האופרנד מתחיל בתו # ולאחריו ובצמוד אליו מופיע מספר חוקי.	mov #-1,r2
1	מיעון ישיר	המילה הנוספת מכילה מען בזיכרון. תוכן מען זה הינו האופרנד המבוקש, מיוצג ב- 13 סיביות אליהן מתווספות זוג סיביות של שדה A,R,E	האופרנד הינו תווית שהוצהרה או תוצהר בהמשך הקובץ. ההצהרה נעשית על ידי כתיבת תווית בקובץ (בפקודת 'data.' או 'string.' או בהגדרת תווית ליד שורת קוד של התוכנית). או על ידי הנחית 'extern.'	mov x, r2
2	מיעון מידי דינמי	בשיטת מיעון זו מופיעה תווית לפני הסוגריים המרובעים. תווית זו מציינת מילה בקוד המכונה של התכנית, הנמצאת בכתובת של התווית. במילים אחרות, זוהי מילת הקוד הראשונה שנוצרת מהשורה בה מוגדרת התווית. מקוד המכונה של מילה זו יש לבודד את טווח הסיביות המצוין בתוך הסוגריים המרובעות. המיספור של הטווח הוא החל מסיבית אפס מימין (LSB). אל רצף הסיביות שבודדו יש להתייחס כאל מספר בינרי עם סימן בשיטת המשלים ל-2, ואותו יש לשמור במילה הנוספת, ברוחב של 13 סיביות. שימו לב : הטווח יכול לכלול עד 13 סיביות, מאחר ו-2 הסיביות הימניות משוריינות עבור A,R,E. סיביות E,R,A יהיו תמיד מאופסות. שיטה זו אינה רלוונטית לתויות חיצוניות.	האופרנד מורכב מתוית לפני הסוגריים המרובעים , ומטווח סיביות אותן יש לבודד, כמוסבר בעמודה מימין.	mov X[5,9],r2 בדוגמא זו מבודדים את הסיביות 5-9 מקוד המכונה של המילה בכתובת X, מרחיבים את הרצף שהתקבל ל-13 סיביות, וזה נרשם בקוד המכונה של המילה השניה בפקודה mov (בצירוף שתי הסיביות 00 עבור A,R,E)
3	מיעון אוגר ישיר	אם האוגר משמש כאופרנד יעד, הוא יקודד במילה נוספת שתכיל ב-6 הסיביות 2-7 את מספרו של האוגר. אם האוגר הוא אופרנד מקור,	האופרנד הינו שם חוקי של אוגר.	mov r1,r2

		הוא יקודד במילה נוספת שתכיל ב-6 הסיביות 8-13 את מספרו של האוגר. אם 2 האופרנדים הם אוגרים הם יחלקו מילה נוספת משותפת. כאשר 6 הביטים 2-7 הם עבור אוגר היעד, ו-6 הביטים 8-13 הם עבור אוגר המקור. לייצוג זה מתווספות זוג סיביות של שדה A,R,E. סיבית 14 תכיל 0.		

<u>הערה</u>: מותר להתייחס לתווית עוד לפני שמצהירים עליה (באופן סתום או מפורש), בתנאי שהיא אכן מוצהרת במקום כלשהו בקובץ.

אפיון הוראות המכונה:
הוראות המכונה מתחלקות לשלוש קבוצות, לפי מספר האופרנדים הדרוש להן.

קבוצה ראשונה:
ההוראות הזקוקות לשני אופרנדים. הפקודות השייכות לקבוצה זו הן:
mov, cmp, add, sub, lea

פקודה	הסבר פעולה	דוגמא	**הסבר דוגמא**
mov	מבצעת העתקה של האופרנד הראשון, אופרנד המקור (source) אל האופרנד השני, אופרנד היעד (destination) (בהתאם לשיטת המיעון).	mov A, r1	העתק תוכן משתנה A לאוגר r1.
cmp	מבצעת "השוואה" בין שני האופרנדים שלה. אופן ההשוואה: תוכן אופרנד היעד (השני) מופחת מתוכן אופרנד המקור (הראשון), ללא שמירת תוצאת החיסור. פעולת החיסור מעדכנת את דגל האפס, דגל Z, באוגר הסטטוס, PSW.	cmp A, r1	אם תוכן הערך הנמצא במען A זהה לתוכנו של אוגר r1 אזי דגל האפס, Z, באוגר הסטטוס, PSW, יודלק, אחרת הוא יאופס.
add	אופרנד היעד (השני) מקבל את סכום אופרנד המקור (הראשון) והיעד (השני).	add A, r0	אוגר r0 מקבל את סכום תוכן משתנה A וערכו הנוכחי של אוגר r0.
sub	אופרנד היעד (השני) מקבל את תוצאת החיסור של אופרנד המקור (הראשון) מאופרנד היעד (השני)	sub #3, r1	אוגר r1 מקבל את תוצאת החיסור של הערך 3 מתוכן האוגר, r1
lea	lea -ראשי תיבות של load effective address. פעולה זו מבצעת טעינה של המען בזיכרון המצוין על ידי התווית שבאופרנד הראשון (המקור), אל אופרנד היעד , (האופרנד השני).	lea HELLO, r1	המען של תווית HELLO מוכנס לאוגר r1.

קבוצת הפקודות השניה:
הוראות הדורשות אופרנד אחד בלבד. במקרה זה זוג הסיביות (4-5) חסרות משמעות מכיוון שאין אופרנד מקור (אופרנד ראשון) אלא רק אופרנד יעד (שני). על קבוצה זו נמנות ההוראות הבאות:
not,clr,inc,dec, jmp, bne, red, prn, jsr

פקודה	הסבר פעולה	דוגמא	**הסבר דוגמא**
not	הפיכת ערכי הסיביות באופרנד (כל סיבית שערכה 0 תהפוך ל-1 וההיפך: 1 ל-0). האופרנד יכול להיות אוגר בלבד. אין השפעה על הדגלים.	not r2	r2 ← not r2
clr	אפס את תוכן האופרנד.	clr r2	r2 ← 0
inc	הגדלת תוכן האופרנד באחד.	inc r2	r2 ←r2 + 1
dec	הקטנת תוכן האופרנד באחד.	dec C	C ←C– 1

jmp	קפיצה בלתי מותנית אל המען המיוצג על ידי האופרנד.	jmp LINE	PC ← LINE
bne	bne הינו ראשי תיבות של: branch if not equal (to zero). זוהי פקודת הסתעפות מותנית. הערך במצביע התוכנית (PC) יקבל את ערך אופרנד היעד אם ערכו של דגל האפס (דגל Z) באוגר הסטטוס (PSW) הינו 0.	bne LINE	אם ערך דגל Z באוגר הסטטוס (PSW) הינו 0 אזי: PC ← LINE
red	קריאה של תו מתוך לוח המקשים אל האופרנד.	red r1	קוד ה-ascii של התו, הנקרא מלוח המקשים, יוכנס לאוגרr1.
prn	הדפסת התו שערך ה-ascii שלו נמצא באופרנד, אל קובץ הפלט הסטנדרטי (stdout).	prn r1	התו אשר קוד ה-ascii שלו נמצא באוגר r1 יודפס לקובץ הקלט הסטנדרטי.
jsr	קריאה לשגרה (סברוטינה). הכנסת מצביע התוכנית (PC) לתוך המחסנית של זמן ריצה והעברת ערך האופרנד למצביע התוכנית (PC).	jsr FUNC	stack[SP] ← PC SP ←SP –1 PC ← FUNC

קבוצת הפקודות השלישית:
מכילה את ההוראות ללא אופרנדים – כלומר ההוראות המורכבות ממילה אחת בלבד.

ההוראות השייכות לקבוצה זו הן: rts, stop.

פקודה	הסבר פעולה	דוגמא	**הסבר דוגמא**
rts	הוראת חזרה משיגרה. ביצוע הוראת pop על המחסנית של זמן ריצה, והעברת הערך שהיה שם לאוגר התוכנית (PC). הוראה זו מורכבת ממלה אחת בלבד. במילה זו החלק המשמעותי הן הסיביות 6-9 המהוות את קוד ההוראה. לשאר הסיביות אין כל חשיבות.	rts	SP ← SP +1 PC ← stack[SP]
stop	הוראה לעצירת התוכנית. ההוראה מורכבת ממלה אחת בלבד. במילה זו החלק המשמעותי הן הסיביות 6-9 המהוות את קוד ההוראה. לשאר הסיביות אין כל חשיבות.	stop	עצירת התוכנית.

<u>מספר נקודות נוספות לגבי תיאור שפת האסמבלי:</u>

שפת האסמבלי מורכבת ממשפטים (statements) כאשר התו, המפריד בין משפט למשפט, הינו תו '\n' (תו שורה חדשה). כלומר, כאשר מסתכלים על הקובץ, רואים אותו כמורכב משורות של משפטים, כאשר כל משפט מופיע בשורה משלו.

ישנם ארבעה סוגי משפטים בשפת האסמבלי, והם:

סוג המשפט	הסבר כללי
משפט ריק	זוהי שורה המכילה בתוכה אך ורק תווים לבנים (white spaces) כלומר מורכבת מצירוף של '\t' ו-' ' (סימני tab ורווח).
משפט הערה	זהו משפט אשר התו בעמודה הראשונה בשורה בה הוא מופיע הינו תו ';' (נקודה פסיק). על האסמבלר להתעלם לחלוטין משורה זו.
משפט הנחיה	זהו משפט המנחה את האסמבלר בעת הביצוע. יש מספר סוגי משפטי הנחיה. משפט הנחיה אינו מייצר קוד.
משפט פעולה	זהו משפט המייצר קוד. הוא מכיל בתוכו פעולה שעל ה-CPU לבצע, ותיאור האופרנדים המשתתפים בפעולה.

כעת נפרט לגבי סוגי המשפטים השונים.

משפט הנחיה:

משפט הנחיה הוא בעל המבנה הבא:

בתחילתו יכולה להופיע תווית (label) (התווית חייבת להיות בעלת תחביר חוקי. התחביר של תווית חוקית יתואר בהמשך).
התווית היא אופציונלית. לאחר מכן מופיע התו '.' (נקודה) ובצמוד אליה שם ההנחיה. לאחר שם ההנחיה יופיעו (באותה שורה) הפרמטרים שלו (מספר הפרמטרים נקבע בהתאם לסוג ההנחיה).

ישנם ארבעה סוגי משפטי הנחיה והם:

1. '.data'

הפרמטר(ים) של data. הם רשימת מספרים חוקיים (אחד או יותר) המופרדים על ידי התו ',' (פסיק). למשל:

.data +7 , -57 , 17 , 9

יש לשים לב שהפסיקים אינם חייבים להיות צמודים למספרים. בין מספר לפסיק ובין פסיק למספר יכול להופיע מספר כלשהו של רווחים לבנים, או ללא רווחים לבנים כלל. אולם, הפסיק חייב להופיע בין הערכים.

משפט ההנחיה: '.data' מדריכה את האסמבלר להקצות מקום בהמשך חלק תמונת הנתונים (data image) שלו, אשר בו יאוחסנו הערכים המתאימים, ולקדם את מונה הנתונים, בהתאם למספר הערכים ברשימה. אם להוראת data. הייתה תווית, אזי תווית זו מקבלת את ערך מונה הנתונים (לפני הקידום) ומוכנסת אל טבלת הסמלים. דבר זה מאפשר להתייחס אל מקום מסוים בתמונת הנתונים, דרך שם התווית.
יש לשים לב: למשפט הנחיה לא מצורפות זוג סיביות A,R,E והקידוד ממלא את כל 15 הסיביות שיש בתא זיכרון.

כלומר אם נכתוב:

```
XYZ:    data.    +7, -57, 17, 9
        mov      XYZ, r1
```

אזי יוכנס לאוגר r1 הערך +7.

לעומת זאת:

```
lea   XYZ, r1
```

יכניס לאוגר r1 את המען בזיכרון (בחלק הנתונים) אשר בו אוחסן הערך +7.

2. '.string'

הפרמטר של ההנחייה '.string' הינו מחרוזת חוקית אחת. משמעותה דומה להוראת '.data'. תווי ascii המרכיבים את המחרוזת מקודדים לפי ערכי ה-ascii המתאימים ומוכנסים אל תמונת הנתונים, לפי סדרם. בסוף יוכנס ערך אפס, לסמן סיום מחרוזת. ערך מונה הנתונים יוגדל בהתאם לאורך המחרוזת+ 1. אם יש תווית באותה שורה, אזי ערכה יצביע אל המקום בזיכרון, שבו מאוחסן קוד ה-ascii של התו הראשון במחרוזת, באותה צורה כפי שנעשה הדבר עבור '.data'.

כלומר משפט ההנחיה:

ABC:	.string	"abcdef"

מקצה "מערך תווי" באורך של 7 מילים החל מהמען המזוהה עם התווית ABC, ומאתחלת "מערך" זה לערכי ה-ascii של התווים b,a , c, d, e, f בהתאמה ולאחריהם ערך 0 לסימון סוף מחרוזת תווית.

3. '.entry'

להנחייה '.entry' פרמטר אחד והוא שם של תווית המוגדרת בקובץ (מקבלת את ערכה שם).
מטרת entry. היא להצהיר על התווית הזו כעל תווית אשר קטעי אסמבלי, הנמצאים בקבצים אחרים, מתייחסים אליה.

לדוגמא:

	.entry	HELLO
HELLO:	add	#1, r1
	.....	

מודיע שקטע (או קטעי) אסמבלי אחר, הנמצא בקובץ אחר, יתייחס לתווית HELLO.

הערה: תווית בתחילת שורת entry. חסרת משמעות והאסמבלר מתעלם מתווית זו (אפשר להוציא הודעת אזהרה).

4. '.extern'

להנחייה '.extern' פרמטר אחד והוא שם של תווית. מטרת ההוראה היא להצהיר כי התווית מוגדרת בקובץ אחר וכי קטע האסמבלי, בקובץ זה, עושה בו שימוש. בזמן הקישור (link) תתבצע ההתאמה, בין הערך, כפי שהוא מופיע בקובץ שהגדיר את התווית, לבין ההוראות המשתמשות בו, בקבצים אחרים. גם בהוראה זו, תווית המופיעה בתחילת השורה הינה חסרת משמעות והאסמבלר מתעלם מתווית זו (אפשר להוציא הודעת אזהרה).

לדוגמא, משפט הנחית ה-'.extern' המתאים למשפט הנחית ה-'entry' בדוגמא הקודמת תהיה:

.extern	HELLO

<u>שורת הוראה:</u>

שורת הוראה מורכבת מ:
1. תווית אופציונלית.
2. שם ההוראה עצמה.
3. 0, 1 או 2 אופרנדים בהתאם להוראה.

אורכה 80 תווים לכל היותר.

שם ההוראה נכתב באותיות קטנות (lower case) והיא אחת מבין 16 ההוראות שהוזכרו לעיל.

לאחר שם ההוראה, יכול להופיע האופרנד או האופרנדים.

במקרה של שני אופרנדים, שני האופרנדים מופרדים בתו ',' (פסיק). כקודם, **לא חייבת להיות שום הצמדה של האופרנדים לתו המפריד או להוראה באופן כלשהו. כל עוד מופיעים רווחים או tabs בין האופרנדים לפסיק ובין האופרנדים להוראה, הדבר חוקי.**

להוראה בעלת שני אופרנדים המבנה של:

אופרנד יעד, אופרנד מקור הוראה :תווית אופציונלית

לדוגמא:

HELLO: add r7, B

לפקודה בעלת אופרנד אחד המבנה הבא:

אופרנד הוראה :תווית אופציונלית

לדוגמא:

HELLO: bne XYZ

להוראה ללא אופרנדים המבנה הבא:

הוראה :תווית אופציונלית

לדוגמא:

END: stop

אם מופיעה תווית בשורת ההוראה אזי היא תוכנס אל טבלת הסמלים. ערך התווית יצביע על מקום ההוראה בתוך תמונת הקוד שבונה האסמבלר.

<u>תווית:</u>

תווית חוקית מתחילה באות (גדולה או קטנה) ולאחריה סדרה כלשהי של אותיות וספרות, שאורכה קטן או שווה 30 תווים. התווית מסתיימת על ידי התו ':' (נקודתיים). תו זה אינו מהווה חלק משם התווית. זהו רק סימן המייצג את סופה. כמו כן התווית חייבת להתחיל בעמודה הראשונה בשורה. אסור שיופיעו שתי הגדרות שונות לאותה התווית. התווית שלהלן הן תוויות חוקיות.

hEllo:
x:
He78902:

שם של הוראה או שם חוקי של רגיסטר אינם יכולים לשמש כשם של תווית.

התווית מקבלת את ערכה בהתאם להקשר בו היא מופיעה. תווית בהוראות '.data', '.string' תקבל את ערך מונה הנתונים (data counter) המתאים, בעוד שתווית המופיעה בשורת הוראה, תקבל את ערך מונה ההוראות (instruction counter) המתאים.

<u>מספר:</u>

מספר חוקי מתחיל בסימן אופציונלי '-' או '+' ולאחריו סדרה כלשהי של ספרות בבסיס עשר. הערך של המספר הוא הערך המיוצג על ידי מחרוזת הספרות והסימן. כך למשל 76, 5-, 123+ הינם מספרים חוקיים. (אין טיפול במספרים ממשיים).

<u>מחרוזת:</u>

מחרוזת חוקית היא סדרת תווי ascii נראים, המוקפים במרכאות כפולות (המרכאות אינן נחשבות כחלק מהמחרוזת). דוגמא למחרוזת חוקית: "hello world".

אסמבלר שני מעברים

כאשר מקבל האסמבלר קוד לתרגום, עליו לבצע שתי משימות עיקריות: הראשונה היא לזהות ולתרגם את קוד ההוראה, והשנייה היא לקבוע מענים לכל המשתנים והנתונים המופיעים בתוכנית. לדוגמא: אם האסמבלר קורא את קטע הקוד הבא:

```
MAIN:       mov     K[2-4],LENGTH
            add     r2,STR
LOOP:       jmp     END
            prn     #-5
            sub     r1, r4
            inc     K

            mov     LOOP[1-13],r3
            bne     LOOP
END:        stop
STR:        .string "abcdef"
LENGTH:     .data   6,-9,15
K:          .data   22
```

עליו להחליף את שמות הפעולה mov, add, jmp, prn, sub, inc, bne, stop בקוד הבינארי השקול להם במחשב שהגדרנו.

כמו כן, על האסמבלר להחליף את הסמלים K,STR, LENGTH, MAIN, LOOP, END במענים של האתרים שהוקצו לנתונים, ובמענים של ההוראות המתאימות.

נניח לרגע שקטע הקוד למעלה יאוחסן (הוראות ונתונים) בקטע זיכרון החל ממען 0100 (בבסיס 10) בזיכרון. במקרה זה נקבל את ה"תרגום" הבא:

<u>לתשומת לב:</u> המקפים המופיעים בקידוד הבינרי הם רק לצורך הפרדה של השדות השונים בקידוד ונועדו לשם המחשה בלבד.

Label	**Decimal Address**	**Base 8** מיוחד **Address**	**Command**	**Operands**	**Binary machine code**
MAIN:	**0100** **0101** **0102**	@%% @%^ @%&	**mov**	K[2-4],LENGTH סיביות שנחתכו מכתובת 130 והורחבו ל-13 סיביות כתובת של LENGTH	101-**10-0000-10-01-00** **1111111111101-00** **0000001111111-10**
	0103 **0104** **0105**	@%* @^! @^@	**add**	r2, STR קידוד מספר האוגר כתובת של STR	**101-10-0010-11-01-00** **0-000010-000000-00** **0000001111000-10**
LOOP:	**0106** **0107**	@^# @^$	**jmp**	END כתובת של END	**101-01-1001-00-01-00** **0000001110111-10**
	0108 **0109**	@^% @^^	**prn**	#-5 המספר 5-	**101-01-1100-00-00-00** **1111111111011-00**
	0110 **0111**	@^& @^*	**sub**	r1,r4 קידודי מספרי האוגרים	**101-10-0011-11-11-00** **0-000001-000100-00**
	0112 **0113**	@&! @&@	**inc**	K כתובת של K	**101-01-0111-00-01-00** **0000010000010-10**

	0114 **0115** **0116**	@&# @&$ @&%	**mov**	LOOP[1-13],r3 סיביות שנחתכו מכתובת 106 קידוד מספר האוגר	**101-10-0000-10-11-00** 01**01100100010-00** **0-000000-000011-00**
	0117 **0118**	@&^ @&&	**bne**	LOOP כתובת של LOOP	**101-01-1010-00-01-00** **0000001101010-10**
END:	**0119**	@&*	**stop**		**101-00-1111-00-00-00**
STR:	**0120**	@*!	**.string**	"abcdef"	**000000001100001**
	0121	@*@			**000000001100010**
	0122	@*#			**000000001100011**
	0123	@*$			**000000001100100**
	0124	@*%			**000000001100101**
	0125	@*^			**000000001100110**
	0126	@*&			**000000000000000**
LENGTH:	**0127** **0128** **0129**	@** #!! #!@	**.data**	6,-9,15	**000000000000110** **111111111110111** **000000000001111**
K:	**0130**	#!#	**.data**	22	**000000000010110**

אם האסמבלר מחזיק טבלה שבה רשומים כל שמות הפעולה של ההוראות והקודים הבינאריים המתאימים להם, אזי שמות הפעולה ניתנים להמרה בקלות. כאשר נקרא שם פעולה, אפשר פשוט לעיין בטבלה ולמצוא את הקוד הבינארי השקול.

כדי לעשות את אותה פעולה לגבי מענים סמליים, יש צורך לבנות טבלה דומה. אולם הקודים של הפעולות ידועים מראש, ואילו היחס בין הסמלים, שבשימוש המתכנת, לבין מעני התווית שלהם בזיכרון, אינו ידוע, עד אשר התוכנית מקודדת ונקראת על יד המחשב.

בדוגמא שלפנינו, אין האסמבלר יכול לדעת שהסמל LOOP משויך למען 0106 (עשרוני), אלא רק לאחר שהתוכנית נקראה כולה.

לכן יש שתי פעולות נפרדות, שצריך לבצע לגבי כל הסמלים, שהוגדרו ביד המתכנת. הראשונה היא לבנות טבלה של כל הסמלים והערכים המספריים המשויכים להם, והשניה היא להחליף את כל הסמלים, המופיעים בתוכנית בשדה המען, בערכיהם המספריים. שלבים אלה קשורים בשתי סריקות, מעברים, של קוד המקור. במעבר הראשון נבנית טבלת סמלים בזיכרון, שמותאמים בה מענים לכל הסמלים. בדוגמא דלעיל, טבלת הסמלים לאחר מעבר ראשון היא :

סמל	**ערך דצימלי**
MAIN	100
LOOP	106
END	119
STR	120
LENGTH	127
K	130

במעבר השני נעשית ההחלפה, כדי לתרגם את הקוד לבינארי. עד אותו זמן צריכים הערכים של כל הסמלים, להיות כבר ידועים.

עליך לשים לב : שני המעברים של האסמבלר נעשים עוד לפני שתוכנית המשתמש נטענת לזיכרון, לצורך הביצוע. כלומר, התרגום נעשה בזמן אסמבלי, שהוא הזמן שבו נמצאת הבקרה בידי האסמבלר.

לאחר השלמת תהליך התרגום, יכולה תוכנית המשתמש לעבור לשלב הקישור/טעינה ולאחר מכן לשלב הביצוע. הביצוע נעשה בזמן ריצה.

המעבר הראשון

במעבר הראשון נדרשים כללים כדי לקבוע איזה ערך מען ישויך לכל סמל. העיקרון הבסיסי הוא לספור את המקומות בזיכרון, שאותם צורכת כל הוראה כאשר היא נקראת. אם כל הוראה תיטען לאחר האסמבלי, לאתר העוקב של אתר ההוראה הקודמת, תציין ספירה כזאת את מען ההוראה. הספירה נעשית על ידי האסמבלר ומוחזקת באוגר הנקרא מונה אתרים (IC) . ערכו ההתחלתי הוא 0, ולכן נטען משפט ההוראה הראשון במען 0. הוא משתנה על ידי כל הוראה, או הוראה מדומה, המקצה מקום. לאחר שהאסמבלר קובע מהו אורך ההוראה, תוכנו של מונה האתרים עולה במספר הבתים, הנתפסים על ידי ההוראה, וכך הוא מצביע על התא הריק הבא.

כאמור, כדי לקודד את ההוראות בשפת מכונה, מחזיק האסמבלר טבלה, שיש בה קוד מתאים לכל הוראה. בזמן התרגום מחליף האסמבלר כל הוראה בקוד שלה. אך פעולת ההחלפה אינה כה פשוטה. יש הרבה הוראות המשתמשות בצורות מיעון שונות. אותה הוראה יכולה לקבל משמעויות שונות, בכל אחת מצורות המיעון, ולכן יתאימו לה קודים שונים. לדוגמא, הוראת ההזזה mov יכולה להתייחס להעברת תוכן תא זיכרון לאוגר, או להעברת תוכן אוגר לאוגר, וכן הלאה. לכל צורה כזאת של mov מתאים קוד שונה.

על האסמבלר לסרוק את שורת ההוראה בשלמותה, ולהחליט לגבי קוד ההוראה לפי האופרנדים שלה. בדרך כלל מתחלק קוד ההוראה המתורגם לשדה קוד ההוראה ושדות נוספים, המכילים מידע לגבי שיטות המיעון.

במחשב שלנו קיימת גמישות לגבי שיטת המיעון של שני האופרנדים. הערה : דבר זה לא מחייב לגבי כל מחשב. ישנם מחשבים בהם כל הפקודות הן בעלות אופרנד יחיד (והפעולות מתבצעות על אופרנד זה ואוגר קבוע) או מחשבים המאפשרים מבחר של שיטות מיעון עבור אופרנד אחד והאופרנד השני חייב להיות אוגר כלשהו, או מחשבים בעלי 3 אופרנדים, כאשר האופרנד השלישי משמש לאחסון תוצאת הפעולה.

כאשר נתקל האסמבלר בתווית המופיעה בתחילת השורה, הוא יודע שלפניו הגדרה של תווית, ואז ניתן לה מען – תוכנו הנוכחי של מונה האתרים. כך מקבלות כל התוויות את מעניהן בעת ההגדרה. תוויות אלה מוכנסות לטבלת הסמלים, המכילה בנוסף לשם התווית גם את מענה ומאפיינים נוספים שלה, כגון סוג התווית. כאשר תהיה התייחסות לתווית כזאת בשדה המען של ההוראה, יוכל האסמבלר לשלוף את המען המתאים מהטבלה.

כידוע, מתכנת יכול להתייחס גם לסמל, שלא הוגדר עד כה בתכנית, אלא רק לאחר מכן. לדוגמא : פקודת הסתעפות למען, המופיע בהמשך הקוד :

```
        bne     A
        .
        .
        .
A:      ......
```

כאשר מגיע האסמבלר לשורה זו (bne A), הוא עדיין לא הקצה מען לתווית A ולכן אינו יכול להחליף את הסמל A במענו בזיכרון. נראה בהמשך כיצד נפתרת בעיה זו.

בנוסף, ניתן לייצר במעבר הראשון את הקוד של המילה הראשונה של כל פקודה ואת קוד המכונה של כל המילים ב-data.

המעבר השני

בעת המעבר הראשון, אין האסמבלר יכול להשלים בטבלה את מעני הסמלים שלא הוגדרו עדיין, והוא מציין אותם באפסים. רק לאחר שהאסמבלר עבר על כל התכנית, כך שכל התוויות הוכנסו כבר לטבלת הסמלים, יכול האסמבלר להחליף את התוויות, המופיעות בשדה המען של ההוראה, במעניהן המתאימים. לשם כך עובר האסמבלר שנית על כל התוכנית, ומחליף את התוויות, המופיעות בשדה המען, במעניהן המתאימים מתוך הטבלה. זהו המעבר השני, ובסופו תהיה התוכנית מתורגמת בשלמותה.

אסמבלר של מעבר אחד

יש תוכניות אסמבלר שאינן מבצעות את המעבר השני, והחלפת המענים נעשית בהם בדרך הבאה: בזמן המעבר הראשון שומר האסמבלר טבלה שבה נשמר עבור כל תווית, מען ההוראה שיש בה התייחסות אל התווית בחלק המען.

דוגמא:

נניח שבמען 400 בתוכנית מוגדרת התווית TAB.
נניח גם שבמען 300 מופיע add TAB, r1.
ובמען 500 מופיע jmp TAB.

```
300:          add    TAB, r1
……
400:    TAB:  ……
……
500:          jmp    TAB
```

האסמבלר יקצה כניסה בטבלה לתווית TAB, ויניח בה את המענים 301 ו-501. (המענים הנשמרים הם 301 ו-501 ולא 300 ו-500 מכיוון ששורת ההוראה מופיעה בכתובות אלה, והמילה הנוספת מופיעה בכתובת שבאה מיד לאחר מכן). הערה: המענים יכולים להישמר גם בכניסות נפרדות, הדבר תלוי בצורת היישום. בסוף המעבר הראשון, ימלא האסמבלר את המענים החסרים בתרגום הקוד מתוך הטבלה. היתרון בשיטה זו הוא כמובן, שהאסמבלר חוסך את המעבר השני על כל התוכנית.

הפרדת הוראות ונתונים

לכמה תוכניות אסמבלר יש מוני אתרים אחדים. אחד השימושים לכך הוא הפרדת הקוד והנתונים לקטעים שונים בזיכרון, שיטה שהיא עדיפה על פני הצמדה של הגדרות הנתונים להוראות המשתמשות בהן.

אחת הסכנות הטמונות באי הפרדת הקוד מהנתונים היא, שלפעמים עלול המעבד, בעקבות שגיאה קלה, לנסות לבצע את הנתונים. שגיאה שיכולה לגרום זאת היא, למשל, השמטת הוראת עצירה או הסתעפות לא נכונה. אם הנתון שאותו מנסה המעבד לבצע אינו מהווה קוד של הוראה חוקית, תתקבל מיד הודעת שגיאה. אך אילו הנתון נראה כהוראה חוקית, הייתה הבעיה חמורה יותר, משום שהשגיאה לא הייתה מתגלית מיד.

<u>בתוכנית האסמבלר שעליך לממש, יש להפריד בין קטע הנתונים לקטע ההוראות, כלומר בקבצי הפלט תהיה הפרדה של קוד ונתונים, ואילו בקובץ הקלט שניתן לתוכנית אין חובה שתהיה הפרדה.</u>

גילוי שגיאות אסמבלר

האסמבלר יכול לגלות שגיאות בתחביר של השפה, כגון הוראה שאינה קיימת, מספר אופרנדים שגוי, אופרנד שאינו מתאים להוראה ועוד. כן מוודא האסמבלר שכל הסמלים מוגדרים פעם אחת בדיוק. מכאן שאת השגיאות, המתגלות בידי האסמבלר, אפשר לשייך בדרך כלל לשורת קלט מסוימת. אם, לדוגמא, ניתנו שני מענים בהוראה שאמור להיות בה רק מען יחיד, האסמבלר עשוי לתת הודעת שגיאה בנוסח "יותר מדי מענים". בדרך כלל מודפסת הודעה כזאת בתדפיס הפלט, באותה שורה או בשורה הבאה, אם כי יש תוכניות אסמבלר המשתמשות בסימון מקוצר כלשהו, ומפרטות את השגיאות בסוף התוכנית.

הטבלה הבאה מכילה מידע על שיטות מיעון חוקיות, עבור אופרנד המקור, ואופרנד היעד, עבור הפקודות השונות הקיימות בשפה הנתונה:

פעולה	שיטות מיעון חוקיות עבור אופרנד מקור	שיטות מיעון חוקיות עבור אופרנד יעד
mov	,0,1,2,3,	1,3
cmp	,0,1,2,3,	,0,1,2,3,
add	,0,1,2,3,	1,3
sub	,0,1,2,3,	1,3
not	אין אופרנד מקור	1,3
clr	אין אופרנד מקור	1,3
lea	1	1,3
inc	אין אופרנד מקור	1,3
dec	אין אופרנד מקור	1,3
jmp	אין אופרנד מקור	1,3
bne	אין אופרנד מקור	1,3
red	אין אופרנד מקור	1,3
prn	אין אופרנד מקור	,0,1,2,3,
jsr	אין אופרנד מקור	1,3
rts	אין אופרנד מקור	אין אופרנד יעד
stop	אין אופרנד מקור	אין אופרנד יעד

שגיאות נוספות אפשריות הן פקודה לא חוקית, שם רגיסטר לא חוקי, תווית לא חוקית וכו'.

אלגוריתם כללי

להלן נציג אלגוריתם כללי למעבר הראשון ולמעבר השני: אנו נניח כי הקוד מחולק לשני אזורים, אזור ההוראות (code) ואזור הנתונים (data). נניח כי לכל אזור יש מונה משלו, ונסמנם באותיות IC (מונה ההוראות - Instruction counter) ו-DC (מונה הנתונים - Data counter). האות L תסמן את מספר המילים שתופסת ההוראה.

מעבר ראשון

1. DC ← 0, IC ← 0.
2. קרא שורה.
3. האם השדה הראשון הוא סמל? אם לא, עבור ל-5.
4. הצב דגל "יש סמל".
5. האם זוהי הנחיה לאחסון נתונים, כלומר, האם הנחית data. או string.? אם לא, עבור ל-8.
6. אם יש סמל, הכנס אותו לטבלת הסמלים עם סימון (סמל data). ערכו יהיה DC. (אם הסמל כבר נמצא בטבלה יש להודיע על שגיאה).
7. זהה את סוג הנתונים, אחסן אותם בזיכרון, עדכן את מונה הנתונים בהתאם לאורכם, חזור ל-2.
8. האם זו הנחית extern.או הנחית entry. ?אם לא, עבור ל-11.
9. האם זוהי הצהרת extern.? אם כן, הכנס את הסמלים לטבלת הסמלים החיצוניים, ללא מען.
10. חזור ל-2.
11. אם יש סמל, הכנס אותו לטבלת הסמלים עם סימון (סמל code). ערכו יהיה IC (אם הסמל כבר נמצא בטבלה יש להודיע על שגיאה).
12. חפש בטבלת ההוראות, אם לא מצאת – הודע על שגיאה בקוד ההוראה.
13. נתח את מבנה האופרנדים של ההוראה וחשב את L. ניתן לייצר כבר כאן את קוד המילה הראשונה של הפקודה
14. IC ← L + IC
15. חזור ל-2.

מעבר שני

1. IC ← 0
2. קרא שורה. אם סיימת, עבור ל-11.
3. אם השדה הראשון הוא סמל, דלג עליו.
4. האם זוהי הוראה מדומה (.string , .data)? אם כן, חזור ל-2.
5. האם זוהי הנחיה .entry, .extern)? אם לא, עבור ל-7.
6. זהה את ההנחיה. השלם את הפעולה המתאימה לה. אם זאת הנחיית entry. סמן את הסמלים המתאימים כ-entry. חזור ל-2.
7. הערך את האופרנדים, חפש בטבלת ההוראות, החלף את ההוראה בקוד המתאים.
8. אחסן את האופרנדים החל מהבית הבא. אם זהו סמל, מצא את המען בטבלת הסמלים, חשב מענים, קודד שיטת מיעון.
9. IC ← IC + L
10. חזור ל-2.
11. שמור על קובץ נפרד את אורך התוכנית, אורך הנתונים, טבלת סמלים חיצוניים, טבלת סמלים עם סימוני נקודות כניסה.

נפעיל אלגוריתם זה על תוכנית הדוגמא שראינו קודם:

```
MAIN:     mov    K[2-4],LENGTH
          add    r2,STR
LOOP:     jmp    END
          prn    #-5
          sub    r1, r4
          inc    K

          mov    LOOP[1-13],r3
          bne    LOOP
END:      stop
STR:      .string "abcdef"
LENGTH:   .data  6,-9,15
K:        .data  22
```

נבצע עתה מעבר ראשון על הקוד הנתון. נבצע במעבר זה גם את החלפת ההוראה בקוד שלה. כמו כן נבנה את טבלת הסמלים. את החלקים שעדיין לא מתורגמים בשלב זה, נשאיר כמות שהם. נניח שהקוד ייטען החל מהמען 100 (בבסיס 10).

Label	**Decimal Address**	**Base 8** מיוחד **Address**	**Command**	**Operands**	**Binary machine code**
MAIN:	**0100** **0101** **0102**	@%% @%^ @%&	**mov**	K[2-4],LENGTH סיביות מכתובת 130 שהורחבו כתובת של LENGTH	**101-10-0000-10-01-00** **1111111111101-0**0 **?**
	0103 **0104** **0105**	@%* @^! @^@	**add**	r2, STR קידוד מספר האוגר כתובת של STR	**101-10-0010-11-01-00** **0-000010-000000-00** **?**
LOOP:	**0106** **0107**	@^# @^$	**jmp**	END כתובת של END	**101-01-1001-00-01-00** **?**
	0108 **0109**	@^% @^^	**prn**	#-5 המספר 5-	**101-01-1100-00-00-00** **1111111111011-00**
	0110 **0111**	@^& @^*	**sub**	r1,r4 קידודי מספרי האוגרים	**101-10-0011-11-11-00** **0-000001-000100-00**
	0112 **0113**	@&! @&@	**inc**	K כתובת של K	**101-01-0111-00-01-00** **?**
	0114 **0115** **0116**	@&# @&$ @&%	**mov**	LOOP[1-13],r3 סיביות שנחתכו מכתובת 106 קידוד מספר האוגר	**101-10-0000-10-11-00** 01**01100100010-00** **0-000000-000011-00**
	0117 **0118**	@&^ @&&	**bne**	LOOP כתובת של LOOP	**101-01-1010-00-01-00** **?**
END:	**0119**	@&*	**stop**		**101-00-1111-00-00-00**
STR:	**0120**	@*!	**.string**	“abcdef”	**000000001100001**
	0121	@*@			**000000001100010**
	0122	@*#			**000000001100011**
	0123	@*$			**000000001100100**
	0124	@*%			**000000001100101**
	0125	@*^			**000000001100110**
	0126	@*&			**000000000000000**
LENGTH:	**0127** **0128** **0129**	@** #!! #!@	**.data**	6,-9,15	**000000000000110** **111111111110111** **000000000001111**
K:	**0130**	#!#	**.data**	22	**000000000010110**

טבלת הסמלים :

סמל	**ערך דצימלי**
MAIN	100
LOOP	106
END	119
STR	120
LENGTH	127
K	130

נבצע עתה את המעבר השני ונרשום את הקוד בצורתו הסופית:

Label	**Decimal Address**	**Base 8** מיוחד **Address**	**Command**	**Operands**	**Binary machine code**
MAIN:	**0100** **0101** **0102**	@%% @%^ @%&	**mov**	K[2-4],LENGTH סיביות מכתובת 130 שהורחבו כתובת של LENGTH	101-**10-0000-10-01-00** **1111111111101-00** **0000001111111-10**
	0103 **0104** **0105**	@%* @^! @^@	**add**	r2, STR קידוד מספר האוגר כתובת של STR	**101-10-0010-11-01-00** **0-000010-000000-00** **0000001111000-10**
LOOP:	**0106** **0107**	@^# @^$	**jmp**	END כתובת של END	**101-01-1001-00-01-00** **0000001110111-10**
	0108 **0109**	@^% @^^	**prn**	#-5 המספר -5	**101-01-1100-00-00-00** **1111111111011-00**
	0110 **0111**	@^& @^*	**sub**	r1,r4 קידודי מספרי האוגרים	**101-10-0011-11-11-00** **0-000001-000100-00**
	0112 **0113**	@&! @&@	**inc**	K כתובת של K	**101-01-0111-00-01-00** **0000010000010-10**
	0114 **0115** **0116**	@&# @&$ @&%	**mov**	LOOP[1-13],r3 סיביות שנחתכו מכתובת 106 קידוד מספר האוגר	**101-10-0000-10-11-00** 01**01100100010-00** **0-000000-000011-00**
	0117 **0118**	@&^ @&&	**bne**	LOOP כתובת של LOOP	**101-01-1010-00-01-00** **0000001101010-10**
END:	**0119**	@&*	**stop**		**101-00-1111-00-00-00**
STR:	**0120**	@*!	**.string**	“abcdef”	**000000001100001**
	0121	@*@			**000000001100010**
	0122	@*#			**000000001100011**
	0123	@*$			**000000001100100**
	0124	@*%			**000000001100101**
	0125	@*^			**000000001100110**
	0126	@*&			**000000000000000**
LENGTH:	**0127** **0128** **0129**	@** #!! #!@	**.data**	6,-9,15	**000000000000110** **111111111110111** **000000000001111**
K:	**0130**	#!#	**.data**	22	**000000000010110**

לאחר סיום עבודת תוכנית האסמבלר, התוכנית נשלחת אל תוכנית הקישור/טעינה.

תפקידיה של תוכנית זו הן:

1. להקצות מקום בזיכרון עבור התוכנית (allocation).
2. לגרום לקישור נכון בין הקבצים השונים של התוכנית (linking).
3. לשנות את כל המענים בהתאם למקום הטעינה (relocation).
4. להטעין את הקוד פיסית לזיכרון (loading).

לא נדון כאן בהרחבה באופן עבודת תוכנית הקישור/טעינה (כאמור, אינה למימוש בפרויקט זה)

לאחר עבודת תוכנית זו, התוכנית טעונה בזיכרון ומוכנה לריצה.

כעת נעיר מספר הערות ספציפיות לגבי המימוש שלכם:

על תוכנית האסמבלר שלכם לקבל כארגומנטים של שורת פקודה (command line arguments) רשימה של קבצי טקסט, בהם רשומות הוראות בתחביר של שפת האסמבלי, שהוגדרה למעלה. עבור כל קובץ יוצר האסמבלר קובץ מטרה (object). כמו כן ייווצר (עבור אותו קובץ) קובץ externals, באם המקור (source) הצהיר על משתנים חיצוניים, וקובץ entries, באם המקור (source) הצהיר על משתנים מסיימים כעל נקודות כניסה.

קבצי המקור של האסמבלר חייבים להיות בעלי הסיומת "as.". השמות x.as , y.as, ו-hello.as הם שמות חוקיים. הפעלת האסמבלר על הקבצים הללו נעשית ללא ציון הסיומת. לדוגמא: אם תוכנית האסמבלר שלנו נקראת assembler, אזי שורת הפקודה הבאה:

assembler x y hello

תגרום לכך שתוכנית האסמבלר שלנו תקרא את הקבצים: x.as, y.as, hello.as.

האסמבלר יוצר את קבצי ה-object, קבצי ה-entries וקבצי ה-externals על ידי לקיחת שם הקובץ כפי שהופיע בשורת ההוראה והוספת הסיומת "ob" עבור קובץ ה-object, סיומת "ent" עבור קובץ ה-entries, וסיומת "ext" עבור קובץ ה-externals.

<u>מבנה כל קובץ יתואר בהמשך</u>.

לדוגמא: הפקודה: assembler x
תיצור את הקובץ x.ob ואת הקבצים x.ext ו-x.entאם קיימים entries/externals בקובץ.

העבודה על קובץ מסוים נעשית בצורה הבאה:

האסמבלר מחזיק שני מערכים, שייקראו להלן מערך הקוד ומערך הנתונים. מערכים אלו נותנים למעשה תמונה של זיכרון המכונה (גודל כל כניסה במערך זהה לגודלה של מילת מכונה –12 סיביות). במערך הקוד מכניס האסמבלר את הקידוד של הוראות המכונה בהן הוא נתקל במהלך האסמבלי. במערך הנתונים מכניס האסמבלר נתונים המתקבלים תוך כדי האסמבלי (על ידי data. ו-string.).

לאסמבלר יש שני מונים: מונה ההוראות (IC) ומונה הנתונים (DC). מונים אלו מצביעים על המקום הבא הפנוי במערכים לעיל בהתאמה. כשמתחיל האסמבלר את פעולתו על קובץ מסוים שני מונים אלו מאופסים. בנוסף יש לאסמבלר טבלת סמלים, אשר בה נשמרים המשתנים, בהם נתקל האסמבלר במהלך ריצתו על הקובץ. לכל משתנה נשמרים שמו, ערכו וטיפוסו (external או relocatable).

אופן פעולת האסמבלר

האסמבלר קורא את קובץ המקור שורה אחר שורה, מחליט מהו טיפוס השורה (הערה, פעולה, הנחיה או שורה ריקה) ופועל בהתאם.

1. שורה ריקה או שורת הערה: האסמבלר מתעלם מן השורה ועובר לשורה הבאה.

2. שורת פעולה:

כאשר האסמבלר נתקל בשורת פעולה הוא מחליט מהי הפעולה, מהי שיטת המיעון ומי הם האופרנדים. (מספר האופרנדים אותם הוא מחפש נקבע בהתאם לפעולה אותה הוא מצא).
האסמבלר קובע לכל אופרנד את ערכו בצורה הבאה:

- אם זה אוגר – ערכו הוא מספר האוגר.
- אם זו תווית – ערכו הוא הערך שלה כפי שהוא מופיע בטבלת הסמלים.

- אם זה מספר (מיעון מיידי) – ערכו הוא הערך של המספר.

קביעת שיטת המיעון נעשית בהתאם לתחביר של האופרנד, כפי שהוא מתואר בחלק העוסק בשיטות המיעון. למשל, התו # מציין מיעון מיידי, תווית מציינת מיעון ישיר, שם של אוגר מציין מיעון אוגר.

שימו לב: ערך שדה האופרנד הינו ערך תווית המשתנה, כפי שהוא מופיע בטבלת הסמלים.

לאחר שהאסמבלר החליט לגבי הנ"ל (פעולה, שיטת מיעון אופרנד מקור, שיטת מיעון אופרנד יעד, אוגר אופרנד מקור, אוגר אופרנד יעד, האם נדרשת מילה נוספת עבור אופרנד מקור באם יש, האם נדרשת מילה נוספת עבור אופרנד יעד באם יש) הוא פועל באופן הבא:

אם זוהי הוראה בעלת שני אופרנדים, אזי האסמבלר מכניס למערך הקוד, במקום עליו מצביע מונה ההוראות, מספר אשר ייצג (בשיטת הייצוג של הוראות המכונה כפי שתוארו קודם לכן) את קוד הפעולה, שיטות המיעון, ואת המידע על האוגרים. בנוסף הוא "משריין" מקום עבור מספר המילים הנוספות, הנדרשות עבור פקודה זו ומגדיל את מונה הקוד בהתאם.

אם ההוראה היא בעלת אופרנד אחד בלבד, כלומר האופרנד הראשון (אופרנד המקור) אינו מופיע, אזי התרגום הינו זהה לחלוטין, למעט העובדה שסיביות מיעון המקור במלה הראשונה המוכנסת לזיכרון (האמורות לייצג את המידע על אופרנד המקור) יכולות להיות בעלות כל ערך אפשרי מכיוון שערך זה אינו משמש כלל את ה-CPU.

אם ההוראה היא ללא אופרנדים (rts, stop) אזי למקום במערך הקוד, שאליו מצביע מונה ההוראות, יוכנס מספר אשר מקודד אך ורק את קוד ההוראה של הפעולה. שיטות המיעון ומידע על האוגרים של אופרנדי המקור והיעד, יכולים להיות בעלי ערך כלשהו ללא הגבלה.

אם לשורת הקוד קיימת תווית, אזי התווית מוכנסת אל טבלת הסמלים תחת השם המתאים, ערכה הוא ערך מונה ההוראות לפני קידוד ההוראה. טיפוסה הוא relocatable.

3: שורת הנחיה:
כאשר האסמבלר נתקל בהנחיה הוא פועל בהתאם לסוג שלה, באופן הבא:

I. 'data.'
האסמבלר קורא את רשימת המספרים, המופיעה לאחר 'data.' הוא מכניס כל מספר שנקרא אל מערך הנתונים ומקדם את מצביע הנתונים באחד, עבור כל מספר שהוכנס.
אם ל-'data.' יש תווית לפניה, אזי תווית זו מוכנסת לטבלת הסמלים. היא מקבלת את הערך של מונה הנתונים, לפני שהנתונים הוכנסו אל תוך הקוד + אורך הקוד הכללי. הטיפוס שלה הוא relocatable, והגדרתה ניתנה בחלק הנתונים.

II. 'string.'
ההתנהגות לגבי 'string.' דומה לזו של 'data.' אלא שקודי ה-ascii של התווים הנקראים הם אלו המוכנסים אל מערך הנתונים. לאחר מכן מוכנס הערך 0 (אפס, המציין סוף מחרוזת) אל מערך הנתונים. מונה הנתונים מקודם באורך המחרוזת + 1 (כי גם האפס תופס מקום). ההתנהגות לגבי תווית המופיעה בשורה, זהה להתנהגות במקרה של 'data.'.

III. 'entry.'
זוהי בקשה מן האסמבלר להכניס את התווית המופיעה לאחר 'entry.' אל קובץ ה-entries.
האסמבלר רושם את הבקשה ובסיום העבודה, התווית הנ"ל תירשם בקובץ ה-entries. 'entry.' באה להכריז על תווית שנעשה בה שימוש בקובץ אחר, וכי על תוכנית הקישור להשתמש במידע המצוי בקובץ ה- entries ובקובץ ה-externals כדי להתאים בין ההתייחסויות ל-externals.

IV. 'extern.'
זוהי בקשה הבאה להצהיר על משתנה המוגדר בקובץ אחר, אשר קטע האסמבלי בקובץ עכשווי עושה בו שימוש.

האסמבלר מכניס את המשתנה המבוקש אל טבלת הסמלים. ערכו הוא אפס (או כל ערך אחר), טיפוסו הוא external, היכן ניתנה הגדרתו אין יודעים (ואין זה משנה עבור האסמבלר).

יש לשים לב! בפעולה או בהנחיה אפשר להשתמש בשם של משתנה, אשר ההצהרה עליו ניתנת בהמשך הקובץ (אם באופן עקיף על ידי תווית ואם באופן מפורש על ידי extern).

פורמט קובץ ה-**object**

<u>האסמבלר בונה את תמונת זיכרון המכונה כך שקידוד ההוראה הראשונה מקובץ האסמבלי יכנס למען 100(בבסיס 10)</u> בזיכרון, קידוד ההוראה השניה למען שלאחר ההוראה הראשונה (מען 101 או 102 או 103, תלוי באורך ההוראה הראשונה) וכך הלאה עד לתרגום ההוראה האחרונה. מיד לאחר קידוד ההוראה האחרונה, מכילה תמונת הזיכרון את הנתונים שנבנו על ידי הוראות 'data.' ו-'string.' . הנתונים שיהיו ראשונים הם הנתונים המופיעים ראשונים בקובץ האסמבלי, וכך הלאה.
התייחסות בקובץ האסמבלי למשתנה, שהוגדר בקובץ, תקודד כך שתצביע על המקום המתאים, בתמונת הזיכרון שבונה האסמבלר. עקרונית פורמט של קובץ object הינו תמונת הזיכרון הנ"ל.

קובץ object מורכב משורות שורות של טקסט, השורה הראשונה מכילה,(בבסיס 8 מיוחד) את אורך הקוד (במילות זיכרון) ואת אורך הנתונים (במילות זיכרון). שני המספרים מופרדים ביניהם על יד רווח. השורות הבאות מתארות את תוכן הזיכרון (שוב, בבסיס 8 מיוחד)

בהמשך מופיע קובץ object לדוגמא ששמו : ps.obj המתאים ל-ps.as

בנוסף עבור כל תא זיכרון <u>המכיל הוראה(לא data)</u> מופיע מידע עבור תכנית הקישור. מידע זה ניתן ע"י 2 הסיביות הימניות של הקידוד (שדה ה- E,R,A)

האות 'A' מציינת את העובדה שתוכן התא הינו אבסלוטי (absolute) ואינו תלוי היכן באמת יטען הקובץ (האסמבלר יוצא מתוך הנחה שהקובץ נטען החל ממען אפס). במקרה כזה 2 הסיביות יכילו את הערך 00

האות 'R' מציינת שתוכן תא הזיכרון הינו relocatable ויש להוסיף לתוכן התא את ההיסט (Offset) המתאים (בהתאם למקום בו יטען הקובץ באופן מעשי). ה-offset הינו מען הזיכרון שבו תטען, למעשה, ההוראה, אשר האסמבלר אומר שעליה להיטען במען אפס. במקרה כזה 2 הסיביות יכילו את הערך 10

האות 'E' מציינת שתוכן תא הזיכרון תלוי במשתנה חיצוני external וכי תכנית הקישור תדאג להכנסת הערך המתאים. במקרה כזה 2 הסיביות יכילו את הערך 01

קובץ ה-**entries**

קובץ ה-entries בנוי משורות טקסט. כל שורה מכילה את שם ה- entry וערכה, כפי שחושב עבור אותו קובץ (ראה לדוגמא את הקובץ ps.ent המתאים לקובץ האסמבלי ששמו ps.as).

קובץ **externals**

קובץ ה-externals בנוי אף הוא משורות טקסט. כל שורה מכילה את שם ה- external ואת המען בזיכרון, שבו יש התייחסות למשתנה חיצוני זה(לדוגמא הקובץ ps.extמתאים לקובץ האסמבלי ששמו ps.as).

להלן קובץ ps.as לדוגמא:

```
                                        ; file ps.as

.entry LOOP
.entry LENGTH
.extern L3
.extern W
MAIN:       mov     K[2-4],W
            add     r2,STR
LOOP:       jmp     W
            prn     #-5
            sub     r1, r4
            inc     K

            mov     LOOP[1-13],r3
            bne     L3
END:        stop
STR:        .string "abcdef"
LENGTH:     .data   6,-9,15
K:          .data   22
```

הקובץ שלהלן הוא קובץobject ששמו בעל סיומת '.ob'. זהו קובץ שהתקבל מהפעלת התוכנית assembler על קובץ האסמבלר דלעיל. להלן דוגמת הקידוד לביטים ולאחריה פורמט קובץ ה-OB . **כל תוכן הקובץ מיוצג על ידי מספרים בבסיס 8 מיוחד**.

קובץ ps.ob:

Label	**Decimal Address**	**Base 8 מיוחד Address**	**Command**	**Operands**	**Binary machine code**
MAIN:	**0100** **0101** **0102**	@%% @%^ @%&	**mov**	K[2-4],W סיביות מכתובת 130 שהורחבו כתובת של W	101-**10-0000-10-01-00** **1111111111101**-00 **0000000000000-01**
	0103 **0104** **0105**	@%* @^! @^@	**add**	r2, STR קידוד מספר האוגר כתובת של STR	101-**10-0010-11-01-00** **0-000010-000000-00** **0000001111000-10**
LOOP:	**0106** **0107**	@^# @^$	**jmp**	W כתובת של W	101-**01-1001-00-01-00** **0000000000000-01**
	0108 **0109**	@^% @^^	**prn**	#-5 המספר -5	101-**01-1100-00-00-00** **1111111111011-00**
	0110 **0111**	@^& @^*	**sub**	r1,r4 קידודי מספרי האוגרים	101-**10-0011-11-11-00** **0-000001-000100-00**
	0112 **0113**	@&! @&@	**inc**	K כתובת של K	**101-01-0111-00-01-00** **0000010000010-10**
	0114 **0115** **0116**	@&# @&$ @&%	**mov**	LOOP[1-13],r3 סיביות שנחתכו מכתובת 106 קידוד מספר האוגר	101-**10-0000-10-11-00** 01**01100100010-00** **0-000000-000011-00**
	0117 **0118**	@&^ @&&	**bne**	L3 כתובת של L3	101-**01-1010-00-01-00** **0000000000000-01**

END:	**0119**	@&*	**stop**		101-**00-1111-00-00-00**
STR:	**0120**	@*!	**.string**	"abcdef"	**000000001100001**
	0121	@*@			**000000001100010**
	0122	@*#			**000000001100011**
	0123	@*$			**000000001100100**
	0124	@*%			**000000001100101**
	0125	@*^			**000000001100110**
	0126	@*&			**000000000000000**
LENGTH:	**0127** **0128** **0129**	@** #!! #!@	**.data**	6,-9,15	**000000000000110** **111111111110111** **000000000001111**
K:	**0130**	#!#	**.data**	22	**000000000010110**

כלומר תוכן קובץ ps.ob הוא:

Base 8 special Address	**Base 8 special code**
	#% @$
@%% @%^ @%&	**^%!%%** *****&%** **!!!!@**
@%* @^! @^@	**^%#&%** **!@!!!** **!!*%#**
@^# @^$	**^$@!%** **!!!!@**
@^% @^^	**^$%!!** *****^%**
@^& @^*	**^%$*%** **!!%#!**
@&! @&@	**^#*!%** **!@!@#**
@&# @&$ @&%	**^%!^%** **#&#@!** **!!!@%**
@&^ @&&	**^$#!%** **!!!!@**
@&*	**^@*!!**
@*!	**!!@%@**
@*@	**!!@%#**
@*#	**!!@%$**
@*$	**!!@%%**
@*%	**!!@%^**
@*^	**!!@%&**
@*&	**!!!!!**
@** #!! #!@	**!!!!&** *****&*** **!!!@***
#!#	**!!!#&**

קובץ: ps.ent

```
LOOP      @^#
LENGTH    @**
```

קובץ: ps.ext

```
W     @%&
W     @^$
L3    @&&
```

לתשומת לבך: אם בקובץ מסויים אין הצהרת extern. אזי לא יווצר עבורו קובץ ext. המתאים.
כנ"ל עבור קבצים שאינם מכילים הודעות entry., במקרה זה לא יווצר קובץ ent. מתאים.

הערה: אין חשיבות לסדר השורות בקבצים מסוג ent. או ext. כל שורה עומדת בפני עצמה.

סיכום והנחיות כלליות

- אורך התוכנית, הניתנת כקלט לאסמבלר, אינו ידוע מראש (ואינו קשור לגודל 1000 של הזיכרון במעבד הדמיוני). ולכן אורכה של התוכנית המתורגמת, אינו אמור להיות צפוי מראש. אולם בכדי להקל במימוש התכנית, ניתן להניח גודל מקסימלי. לפיכך יש אפשרות להשתמש במערכים, לשם מטרה זו. במבנים אחרים בפרויקט, יש להשתמש על פי יעילות/תכונות נדרשות.

- קבצי הפלט של התוכנית, צריכים להיות בפורמט המופיע למעלה. שמם של קבצי הפלט צריך להיות תואם לשמה של תוכנית הקלט, פרט לסיומות. למשל, אם תוכנית הקלט היא prog.as אזי קבצי הפלט שייווצרו הם : prog.ob, prog.ext, prog.ent .

- אופן הרצת התוכנית צריך להיות תואם לנדרש בממ"ן, ללא שינויים כלשהם. אין להוסיף תפריטים למיניהם וכדומה. הפעלת התוכנית תיעשה רק ע"י ארגומנטים של שורת פקודה.

- יש להקפיד לחלק את התוכנית למודולים. אין לרכז מספר מטרות במודול יחיד. מומלץ לחלק למודולים כגון : מבני נתונים, מעבר ראשון, מעבר שני, טבלת סמלים וכדומה.

- יש להקפיד ולתעד את הקוד, בצורה מלאה וברורה.

- יש להקפיד על התעלמות מרווחים, ולהיות סלחנים כלפי תוכניות קלט, העושות שימוש ביותר רווחים מהנדרש. למשל, אם לפקודה ישנם שני אופרנדים המופרדים בפסיק, אזי לפני שם הפקודה או לאחריה או לאחר האופרנד הראשון או לאחר הפסיק, יכול להיות מספר רווחים כלשהו, ובכל המקרים זו צריכה להיחשב פקודה חוקית (לפחות מבחינת הרווחים).

- במקרה של תוכנית קלט, המכילה שגיאות תחביריות, נדרש להפיק, כמו באסמבלר אמיתי, את כל השגיאות הקיימות, ולא לעצור לאחר היתקלות בשגיאה הראשונה. כמובן שעבור קובץ שגוי תחבירית, אין להפיק את קבצי הפלט (ob, ext, ent) אלא רק לדווח על השגיאות שנמצאו .

תם ונשלם חלק ההסברים והגדרת הפרויקט.

בשאלות ניתן לפנות אל:

קבוצת הדיון באתר הקורס, לכל אחד מהמנחים בשעות הקבלה שלהם. להזכירכם, באפשרותו של כל סטודנט לפנות לכל מנחה, לאו דווקא למנחה הקבוצה שלו לקבלת עזרה. שוב מומלץ לכל אלה מכם שטרם בדקו את אתר הקורס, לעשות זאת. נשאלות באתר זה הרבה שאלות בנושא חומר הלימוד והממ״נים, והתשובות יכולות לעזור לכולם.

לתשומת לבכם, לא יתקבלו ממ״נים באיחור ללא סיבה מוצדקת, באישור מרכזת הקורס.

בהצלחה!!!!